

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016

KARAR NO : 2016/

DAVACI

VEKİLİ : AV. SADI KAYABAŞI

İhsaniye Mah. Kartallar Sk. Atalay 6 Sitesi B Blok No:1 D:3
Nilüfer/BURSA

DAVALI

VERGİ DAİRESİ MÜDÜRLÜĞÜ

VEKİLİ : AV

DAVANIN ÖZETİ : Davacı hakkında düzenlenen 07/12/2015 tarih ve 2015-A-1951 / 63 sayılı vergi inceleme raporunda 2010 yılı ticari defterlerine kaydettiği bir kısım alışlarının sahte belgeye dayandığı tespitine dayalı olarak hakkında 2010 yılı 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 ve 12. dönemleri için tarhedilen KDV'ler ve tekerrür hükümleri de dikkate alınarak her bir dönem için kesilen 4,5 kat vergi ziyai cezasının hukuka aykırı olduğu iddia edilerek kaldırılması istenilmektedir.

SAVUNMANIN ÖZETİ : Savunma süresinde verilmemiştir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Karar veren İstanbul 14. Vergi Mahkemesince dava dosyası incelenerek işin gereği görüldü:

Dava; davacı hakkında düzenlenen 07/12/2015 tarih ve 2015-A-1951/63 sayılı vergi inceleme raporunda 2010 yılı ticari defterlerine kaydettiği bir kısım alışlarının sahte belgeye dayandığı tespitine dayalı olarak hakkında 2010 yılı 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 ve 12. dönemleri için tarhedilen KDV'ler ve tekerrür hükümleri de dikkate alınarak her bir dönem için kesilen 4,5 kat vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle açılmıştır.

Vergi Usul Kanununun 3/B maddesinde, "*Vergilendirmede vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti esastır. Vergiyi doğuran olay ve bu olaya ilişkin muamelelerin gerçek mahiyeti yemin hariç her türlü delille ispatlanabilir. Şu kadar ki, vergiyi doğuran olayla ilgisi tabii ve açık bulunmayan şahit ifadesi ispatlama vasıtası olarak kullanılamaz. İktisadi, ticari ve teknik icaplara uymayan veya olayın özelliğine göre normal ve mutad olmayan bir durumun iddia olunması halinde ispat külfeti bunu iddia eden tarafa aittir.*" hükmü yer almaktadır.

Vergi Usul Kanununun 30. maddesinde, "*Resen vergi tarhı, vergi matrahının tamamen veya kısmen defter, kayıt ve belgelere veya kamuni ölçülere dayanılarak tespitine imkan bulunmayan hallerde takdir komisyonları tarafından takdir edilen veya vergi incelemesi yapmaya yetkili olanlarca düzenlenmiş vergi inceleme raporlarında belirtilen matrah veya matrah kısmı üzerinden vergi tarh olunmasıdır.*" şeklinde tanımlanmış olup, aynı maddenin 4. fıkrasında, "*defter kayıtları ve bunlarla ilgili vesikaların, vergi matrahının doğru ve kesin olarak tespitine imkan vermeyecek derecede noksan, usulsüz ve karışık olması dolayısıyla ihticaca salih bulunmaması*", 6. fıkrasında ise, "*tutulması zorunlu olan defterlerin veya verilen beyannamelerin gerçek durumu yansıtmadığına dair delil bulunması*" hali re'sen takdir nedenlerinden sayılmıştır.

Katma Değer Vergisi Kanununun 29. maddesinde "*Mükellefler, yaptıkları vergiye tabi*

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016/

KARAR NO : 2016/

işlemler üzerinden hesaplanan katma değer vergisinden, bu Kanunda aksine hüküm olmadıkça, faaliyetlerine ilişkin olarak aşağıdaki vergileri indirebilirler:" hükmüne yer verilmiş, ayrıca "a) Kendilerine yapılan teslim ve hizmetler dolayısıyla hesaplanarak düzenlenen fatura ve benzeri vesikalarda gösterilen katma değer vergisi" mükelleflerin vergiye tabi işlemleri üzerinden hesaplanan KDV'den indirebilecekleri KDV'ler arasında sayılmıştır.

Katma Değer Vergisi Kanununda yer alan yukarıdaki hükmün bir gereği olarak, mükelleflerin kendilerine düzenlenen faturalarda yer alan KDV'yi indirilebilmesi için bu faturaların kendilerine yapılan teslim veya hizmetler nedeniyle düzenlenmiş olması gerekmektedir. Sahte belge, Vergi Usul Kanununun 359. maddesinde tanımlandığı üzere "*Gerçek bir muamele veya durum olmadığı halde bunlar varmış gibi düzenlenen belge*" olup, bu belgelerin mükelleflere yapılan teslim veya hizmetler nedeniyle düzenlendiğini, dolayısıyla bu belgelerin üzerinde gösterilen KDV'nin indirim konusu yapılabileceğini kabul etmek mümkün değildir.

Anılan madde hükümlerinin değerlendirilmesinden, vergilendirme işlemi yapılırken, Kanuna uygun olarak biçimlendirilen muamelelerin bu biçimselliğinin ötesine geçilerek, muamelenin tarafları arasında oluşan maddi ve hukuki ilişkinin gerçek mahiyetin araştırılması gerektiği sonucuna varılmaktadır. Kanun, gerçek mahiyetin ortaya çıkarılmasında yemin hariç her türlü izni vermiştir. Bu deliller, tarafların ikrarı, vergiyi doğuran olayla ilişkisi doğal ve açık bulunan tanık ifadesi, muamelenin taraflarının ekonomik ve ticari konumları, işyerlerinin durumu, beyan ettikleri yüksek ciroları elde edecek sermayeye ve iş organizasyonuna sahip olup olmadıkları, yüksek tutarda vergi beyanı olması durumunda ne kadar vergi ödendiği, arandığında bulunup bulunamamasına ilişkin tespitler olabilir.

Dava dosyasının incelenmesinden davacının 2010 yılı hesaplarının incelenmesi neticesinde 07/12/2015 tarih ve 2015-A-1951/63 sayılı vergi inceleme raporu düzenlendiği, bu raporda davacının;

Hakkında düzenlenen 22/7/2014 tarih ve 2014-A-1706/14 sayılı vergi tekniği raporunda 16/10/2009 tarihinden itibaren düzenlediği bütün belgelerin sahte belge niteliğinde olduğu tespiti yapılan Vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi kimlik numaralı mükellefi P'tan,

Hakkında düzenlenen 03/7/2015 tarih ve 2014-A-398/27 sayılı vergi tekniği raporunda 29/11/2010 tarihinden itibaren düzenlediği bütün belgelerin sahte belge niteliğinde olduğu tespiti yapılan / vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi kimlik numaralı mükellefi Kazım 'tan,

Hakkında düzenlenen 02/12/2014 tarih ve 2014-A-1778/41 sayılı vergi tekniği raporunda 15/9/2009 tarihinden itibaren düzenlediği bütün belgelerin sahte belge niteliğinde olduğu tespiti yapılan i Vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi kimlik numaralı mükellefi ' dan,

Hakkında düzenlenen 30/9/2015 tarih ve 2014-A-2191/30 sayılı vergi tekniği raporunda 26/01/2010 tarihinden itibaren düzenlediği bütün belgelerin sahte belge niteliğinde olduğu tespiti yapılan Vergi Dairesi Müdürlüğünün 9930042677 vergi kimlik numaralı mükellefi /

len 2010 yılının muhtelif dönemlerinde alarak ticari defterlerine kaydettiği faturaların sahte belge olarak kabul edildiği, bahse konu faturalarda yer alan KDV'lerin indirimlerinin reddedilmesi suretiyle davacı hakkında 2010 yılının bütün KDV dönemleri için KDV tarhiyatları yapıldığı ve her bir tarhiyat için tekerrür hükümleri de dikkate alınarak 4,5 kat vergi ziyai cezası kesildiği; bahse konu tarhiyat ve vergi ziyai cezalarının kaldırılması talebiyle bakılmakta olan

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016/.

KARAR NO : 2016/.

davanın açıldığı anlaşılmıştır.

Vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi kimlik numaralı mükellefi (mükellef) hakkında düzenlenen 22/7/2014 tarih ve 2014-A-1706/14 sayılı vergi tekniği raporu incelendiğinde, mükellef hakkında düzenlenen defter/belge ibraz yazısının kendisine tebliğ edildiği, mükellefin defter ve belgelerini incelemeye ibraz etmediği, buna gerekçe olarak defter ve belgelerinin kaybolduğu hususunu ifade ettiği ve gazeteye verdiği kayıp ilanını ibraz ettiği, defter ve belgeler için zayi belgesi alınmamış olduğu, mükellefin Vergi Usul Kanununun 177. Maddesine göre 1. Sınıf tüccar sınıfına geçiş eşiğinin üzerinde satış hasılatı elde etmesine karşın defterlerini işletme esasına göre tuttuğu, mükellefin defterlerini işletme esasına göre tutması nedeniyle BA-BS bildirim yükümlülüğünün bulunmadığı, 2009 yılında kendisinden 830.712,00 TL alış yapıldığı yönünde BA beyanı verildiği, buna karşın hiç bir mükellefin kendisine satış yaptığına yönelik beyanının bulunmadığı, 2010 yılında kendisinden 3.335.127,00 TL alış yapıldığı yönünde BA beyanı verildiği, buna karşın hiç bir mükellefin kendisine satış yaptığına yönelik beyanının bulunmadığı, Mükelleften 2010 yılında 3.335.127,00 TL alış yapıldığına yönelik beyan bulunmasına karşın mükellefin KDV matrahları toplamının 1.548.029,35 TL olduğu, benzer orantısızlığın 2009 yılında da vuku bulduğu, mükellefin KDV matrahlarına nispeten sembolik oranlarda ödenecek KDV'sinin çıktığı, mükellef nezdinde yapılan 16/10/2009 tarihli yoklamada işyerinin 25 metre kare olduğu, çalışanının, deposunun ve şubesinin bulunmadığı, muhtelif büro malzemelerinin bulunduğu hususlarının tespit edildiği anlaşılmıştır.

Yukarıdaki açıklamalar eşliğinde, n 2010 yılında 3.335.127,00 TL tutarında karşıt mükelleflerin BA bildirimine konu olmuş satış bulunmasına karşın kendisine yönelen hiç bir satış beyanının bulunmaması, her hangi bir alış faturası ibraz etmediği gibi zayi belgesinin de bulunmadığı, mükellefiyetinin yüksek tutarlarda satış yapmaya elverişli fiziksel, teknik veya işgücü yeterliliğini ihtiva etmediği hususları dikkate alındığında, n hiç alış yapmadan satış faturası düzenlediği, bu bağlamda bahse konu faturaların bir mal teslimi veya hizmet ifasına dayanmayan hususları dikkate alındığında, düzenlediği faturaların sahte belge olarak kabul edilmesinde, davacının bu raturalara dayanan KDV indirimlerinin reddedilmesi suretiyle davacı hakkında yapılan KDV tarhiyatlarında ve kesilen vergi ziyai cezalarında hukuka aykırılık görülmemiştir.

Vergi Dairesi Müdürlüğünün vergi kimlik numaralı mükellef hakkında düzenlenen 03/7/2015 tarih ve 2014-A-398/27 sayılı vergi tekniği raporunda incelendiğinde, mükellef hakkında düzenlenen defter/belge ibraz yazısının kendisine tebliğ edildiği, mükellefin defter ve belgelerini incelemeye ibraz etmediği, buna gerekçe olarak defter ve belgelerinin kaybolduğu hususunu ifade ettiği ve gazeteye verdiği kayıp ilanını ibraz ettiği, defter ve belgeler için zayi belgesi alınmamış olduğu, mükellefin Vergi Usul Kanununun 177. Maddesine göre 1. Sınıf tüccar sınıfına geçiş eşiğinin üzerinde satış hasılatı elde etmesine karşın defterlerini işletme esasına göre tuttuğu, mükellefin defterlerini işletme esasına göre tutması nedeniyle BA-BS bildirim yükümlülüğünün bulunmadığı, mükellef defterlerini işletme esasına göre tuttuğu için kendisinin BA-BS verme yükümlülüğünün bulunmadığı, kendisine yönelen karşıt BA bildirimlerine göre 2010 yılında 594.343,00 TL, 2011 yılında 5.010.261,00 TL satışının bulunduğu, buna mukabil kendisine 2010 yılı için yönelen hiç bir karşıt BS bildirimlerinin bulunmadığı, 2011 yılında kendisine yönelen 198.877,00 TL tutarında karşıt BS bildirimlerinin bulunduğu ancak mükellefe bu satış yaptığıı iddia eden 4 satıcıdan 3'ü hakkında sahte belge düzenleme tespitine dayalı vergi tekniği raporu bulunduğu, mükellefe 2011 yılında yönelen 13.226,00 TL tutarındaki BS bildirimi için olumsuz tespit bulunmadığı, Mükellefe

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016.

KARAR NO : 2016/

yönelen karşıt BA bildirimlerinin 2010 ve 2011 yıllarında 594.343,00 TL ve 5.010.261,00 TL satışı olmasına karşın, bu dönemlerdeki toplam KDV matrahlarının 210.224,86 TL ve 2.692.500,44 TL olarak gerçekleştiği, mükellefin KDV matrahlarına nispeten sembolik oranlarda ödenecek KDV'sinin çıktığı, mükellef nezdinde 30/11/2010 tarihinde yoklama yapıldığı, bu yoklamada iş yerinin 30 metre kare olduğu, kirasının 600 TL olduğu, işçisinin bulunmadığı, bir miktar emtianın bulunduğu hususlarının tespit edildiği, benzer tespitlerin 21/12/2011 tarihinde yapılan yoklama tutanağında da yer aldığı, 01/12/2012 tarihli yoklamada mükellefin işyerini terketmiş olduğunun tespit edildiği, mükellefin ortağı olduğu iki firma için de önceki tarihlerde olumsuz tespitlerin bulunduğu anlaşılmıştır.

Yukarıdaki açıklamalar eşliğinde, n 2010 yılında 594.343,00 TL ve 2011 yılında 5.010.261,00 TL karşıt BA bildirimine konu olmuş satışı bulunmasına karşın kendisine 2010 yılında hiç bir karşıt BS bildirimini bulunmaması, 2011 yılında oldukça düşük tutarda olan karşıt BS bildirimlerinin de tamamına yakınının sahte belge düzenleyicisi olduğu hususunda vergi tekniği raporu düzenlenmiş mükelleflerçe yapılmış olduğu, mükellefin her hangi bir alış faturası ibraz etmediği gibi zayıf belgesinin de bulunmadığı, mükellefiyetinin yüksek tutarlarda satış yapmama elverişli fiziksel. teknik veya işgücü yeterliliğini ihtiva etmediği hususları dikkate alındığında, n hiç alış yapmadan satış faturası düzenlediği, bu bağlamda bahse konu faturaların bir mal teslimi veya hizmet ifasına dayanmayan sahte belge olarak kabul edilmesinde, davacının bu faturalara dayanan KDV indirimlerinin reddedilmesi suretiyle davacı hakkında yapılan KDV tarhiyatlarında ve kesilen vergi zıyaı cezalarında hukuka aykırılık görülmemiştir.

Vergi Dairesi Müdürlüğünü: vergi kimlik numaralı mükellef (Mükellef) hakkında düzenlenen 30/9/2015 tarih ve 2014-A-2191/30 sayılı vergi tekniği raporu incelendiğinde, mükellefin 2010 yılı defter ve belgelerinin mükellefin varisince ibraz edilmiş olduğu, işletme esasına göre defter tutan mükellefin BA-BS bildirim yükümlülüğünün bulunmadığı, Mükellefe yönelen karşıt BA bildirimlerine göre mükellefin 2010 yılında 2.067.127,00 TL satışının bulunduğu, buna karşın, mükellefe yönelen hiç bir karşıt BS bildirimini bulunmadığı, mükellefin defter kayıtlarına göre 133.623,74 TL alışının bulunduğu, bu alışların % 97'lik kısmının sahte belgelere dayandığı, karşıt BA bildirimlerine göre 2.067.127,00 TL satışı bulunan mükellefin bu dönemdeki KDV matrahları toplamının 901.615,85 TL olduğu, mükellefin KDV matrahlarına nispeten, sembolik düzeyde ödenecek vergilerinin çıktığı, 29/01/2010 tarihinde mükellef nezdinde yapılan yoklamada işyerinin 10 metre kare olduğu. çalışanın bulunmadığı, bir miktar emtiasının bulunduğu hususlarının tespit edildiği anlaşılmıştır.

Yukarıdaki açıklamalar eşliğinde, den 2010 yılında karşıt BA bildirimlerine konu olmuş 2.067.127,00 TL satışı bulunmasına karşın, defter kayıtlarına göre sembolik tutarda alışının bulunduğu ve bunların da sahte belgelere dayandığı, mükellefiyetinin yüksek tutarlarda satış yapmaya elverişli fiziksel. teknik veya işgücü yeterliliğini ihtiva etmediği hususları dikkate alındığında, n hiç alış yapmadan satış faturası düzenlediği, bu bağlamda bahse konu faturaların bir mal teslimi veya hizmet ifasına dayanmayan sahte belge olarak kabul edilmesinde, davacının bu faturalara dayanan KDV indirimlerinin reddedilmesi suretiyle davacı hakkında yapılan KDV tarhiyatlarında ve kesilen vergi zıyaı cezalarında hukuka aykırılık görülmemiştir.

i Vergi Dairesi Müdürlüğünü / vergi kimlik numaralı mükellefi (Mükellef) hakkında düzenlenen 02/12/2014 tarih ve 2014-A-1778/41 sayılı vergi

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016/

KARAR NO : 2016/

tekniği raporunda incelendiğinde, Mükellefin 2010 yılı defter ve belgelerini vergi incelemesi için ibraz ettiği, 2009, 2011, 2012 ve 2013 yılı defter ve belgelerini ise ibraz yazısı kendisine tebliğ edilmiş olmasına karşın ibraz etmemiş olduğu, Mükellefin Vergi Usul Kanununun 177. Maddesine göre 1. Sınıf tüccar sınıfına geçiş eşiğinin üzerinde satış hasılatı elde etmesine karşın defterlerini işletme esasına göre tuttuğu, mükellefin defterlerini işletme esasına göre tutması nedeniyle BA-BS bildirim yükümlülüğünün bulunmadığı, Mükellefin 2010 yılı defterlerine göre dört ayrı mükelleften KDV hariç toplam 1.279.902,58 TL alışının bulunduğu, bu alışların iki ayrı mükelleften yapılan KDV hariç 326.049,84 TL'lik ve 455.176.62 TL'lik kısımlarının, farklı mükelleflerin faturaları taklit edilerek bastırılmış taklit faturalar olduğu, KDV hariç 315.901,92 TL'lik kısmının Mükellefiyeti 17/8/2013 tarihinde başlayıp 28/2/2014 tarihinde resen terkin edilmiş bir mükelleften, henüz mükellefiyetinin başlamamış olduğu 2010 yılı için düzenlenmiş faturalardan oluştuğu, Mükellefe yönelen karşıt BS bildirimlerine göre 2009, 2011, 2012 ve 2013 yılları için sırasıyla 140.789,00 TL, 15.346,00 TL, 0,00 TL ve 10.650,00 TL alışının bulunduğu, 2009 yılında kendisine 140.789,00 TL satış yaptığını beyan eden mükellef hakkında sahte belge düzenleme tespitini içeren vergi tekniği raporu bulunduğu, Mükellefe yönelen karşıt BA bildirimlerine göre 2009, 2010, 2011, 2012 ve 2013 yıllarında sırasıyla KDV hariç 1.238.528,00 TL, 3.642.564,00 TL, 44.381,00 TL ve 7.284.758,00 TL satışının bulunduğu, Mükellefin KDV matrahlarının bu satış tutarlarına nispeten oldukça düşük olduğu anlaşılmıştır.

Yukarıdaki açıklamalar eşliğinde, un hiç gerçek alış olmaması veya gerçek alışları yok dernek kadar az olmasına karşın, yüksek tutarlarda fatura düzenlediği, bu doğrultuda davacının . 5 . ndan alarak ticari defterlerine kaydettiği faturaların sahte belge olarak kabul edilmesinde ve bu faturalara dayanılarak yapılan KDV indirimlerinin reddedilmesi suretiyle yapılan tarhiyat ve kesilen vergi ziyai cezalarında hukuka aykırılık görülmemiştir.

Davacı hakkında kesilen vergi ziyai cezasının tekerrür hükümlerine dayalı olarak % 50 oranında arttırılmasına ilişkin olarak ise;

Vergi Usul Kanununun 339. maddesinde "*Vergi ziyayına sebebiyet vermekten veya usulsüzlükten dolayı ceza kesilen ve cezası kesinleşenlere, cezanın kesinleştiği tarihi takip eden yılın başından başlamak üzere vergi ziyayında beş, usulsüzlükte iki yıl içinde tekrar ceza kesilmesi durumunda, vergi ziyai cezası yüzde elli, usulsüzlük cezası yüzde yirmibeş oranında arttırılmak suretiyle uygulanır.*" hükmü yer almaktadır.

Yukarıdaki hükme göre göre vergi ziyayına sebebiyet verilmesinden dolayı kesilen cezaların kesinleşmesinden itibaren beş yıl içinde tekrar vergi ziyai cezası kesilmesi halinde, vergi ziyai cezası % 50 arttırılmak suretiyle uygulanacaktır.

Tekerrür hükümlerinin düzenlenişindeki amaç, mükelleflerin vergi ziyai cezası veya usulsüzlük cezası gerektiren fiilleri tekrar işlemelerinin önünce geçilmesi; bu bağlamda tekraren işlenen fiiller için daha yüksek oranda ceza uygulanarak cezaların caydırıcılık etkisinin arttırılmasıdır.

Davalı idarece gönderilen bilgi ve belgelerden, tekerrürün dayanağının, davacı adına Danıştay'ın 27/10/2010 tarihinde 2010/2999 karar numarası ile verdiği karar neticesinde düzenlenen 10/3/2011 tarih ve ...001, 003, 005, 006 007, 008 sayılı 2 no'lu ihbarnameler olduğu anlaşılmaktadır.

Davacı hakkında kesilen vergi ziyai cezalarının; henüz tekerrüre esas olan cezalar kesinleşmeden tekerrüre dayalı olarak % 50 oranında arttırıldığı anlaşılmaktadır. Önceki dönemler için kesilen cezalar henüz kesinleşmeden, tekrar kesilecek cezalar için tekerrür

T.C.
İSTANBUL
14. VERGİ MAHKEMESİ

ESAS NO : 2016/

KARAR NO : 2016/

hükümlerinin uygulanması mümkün bulunmayıp, aksi durum Kanunun ruhuna aykırılık teşkil edilecektir. Bu bağlamda, davacı hakkında kesilen vergi ziyai cezalarının % 50 arttırımlı olarak uygulanmasında hukuka uyarlık görülmemiştir.

Açıklanan nedenlerle; davanın kısmen kabulüne, kısmen reddine; davanın vergi ziyai cezasına uygulanan tekerrüre ilişkin kısmının kabulü ile bu kısımların kaldırılmasına, dava konusu 3 kat vergi ziyai cezalı katma değer vergileri yönünden davanın reddine, aşağıda dökümü yapılan 68,50 TL yargılama giderinin haklılık oranına göre hesaplanan 14,05 TL'sinin davalı idareden alınarak davacıya verilmesine, geriye kalan yargılama giderinin davacı üzerinde bırakılmasına, AAÜT uyarınca belirlenen 1000,00 TL vekalet ücretinin davacıdan alınarak davalı idareye verilmesine, AAÜT uyarınca belirlenen 1000,00 TL vekalet ücretinin davalı idare tarafından davacı vekiline ödenmesine, davacıdan 29,20 TL maktu karar harcından az olmamak üzere reddedilen tutar üzerinden binde 4.55 oranında nispi karar harcı alınmasına, artan posta avansının istemi halinde kararın kesinleşmesine müteakip davacıya iadesine, kararın tebliğ tarihini izleyen günden itibaren 30 gün içinde İstanbul Bölge İdare Mahkemesine istinaf yolu açık olmak üzere 23/12/2016 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.

Başkan

Üye

Üye

YARGILAMA GİDERLERİ		:
Başvurma Harcı	29,20 TL	
Vekalet Harcı	4,30 TL	:
Posta Gideri	35,00 TL	:
TOPLAM	68,50 TL	: